

Den bronzebrune Silkekjole lyste i den dybe Aftenbrand som flydende Guld.

Med en munter Hilsen gik hun ham imøde, sagde Goddag og Velkommen og „Hvor det er rart at se Dem igen“, og slap hurtigt hans Haand.

Torben havde bøjet sig for hende i Tavshed. Han var endnu ikke rigtig i Stand til at samle sig.

„Mor har nok skyndt sig med at vise Dem vore Herligheder,“ sagde hun. „Bor vi ikke rart?“

„Jo — prægtigt! Det er en virkelig overordenlig Udsigt.“

„Og det var *mig*, der opdagede Stedet . . . Er det ikke sandt, Mor?“

Ved at se Moderens forundrede og misbilligende Mine mærkede hun nu selv, at hendes Toneskurrede.

Igen en Skruptudse! — tænkte hun og blev stille.

De gik tilbage til Stuen, hvor Samtalen ret hurtigt stivnede i en almindelig Konversation. Fru Bertha udspurgte Torben om Wiesbaden og hans Kur, og han fortalte derom, hvad han kunde finde paa at sige uden at slippe sine egne Tanker. Jytte sad for sig selv henne i en Gyngestol og vendte for det meste Ansigtet den anden Vej for ikke at møde hans Blik, der hele Tiden — det mærkede hun godt — var paa Jagt efter hendes. Hun havde en besynderlig svævende Fornemmelse af sig selv. Tankerne galoperede gennem hendes Hoved, omtrent som naar hun paa et Bal havde nippet lidt rigeligt til Champagnen. Hjertet slog vildt.

Det mørknede i Stuen. De talte om Generalkonsul Kolding og hans Kone, om Promenadekoncerterne og lidt om hjemlige Forhold.

Torben følte Luften i Stuen tung. Han havde ikke været forberedt paa at træffe baade Jytte og hendes Mor *saa* uforandrede. Det var, som om han i en Drøm blev ført tre-fire Aar tilbage i Tiden. Spøgelseagtigt genoplevede han de svundne Dage i Dronningens Tværgade og mærkede med stigende Hede i Blodet, hvordan den gamle, ulykkelige Forelskelse igen begyndte at indspinde ham i sin Nessusskjorte.

Nu lød Gongongen nede paa Hotellet.